

**Rvperti Ab||batis Monasterii || Tvitiensis Ordinis S.
Benedicti The||ologi antiqui, Opera duo, ut egregia sanè,
ita diu desiderata, multoq[ue] || labore perquisita, ac
sumptu haud ita modico ...**

Rupert <von Deutz>

Colonia, M. D. XXVI.

VD16 R 3796

Ca. VII. Nolite iudicare, vt no[n] iudicemini. Jn quo enim iudicio
uidicaueritis, iudicabimini, [et] in qua mensura mensi fueritis, remetietur
vobis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71860](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71860)

Sensus anagogicus de crastino.
Psalm. 94
Hebrae. 4.

Dies crastinus
cui maledixit
Iob, Mammonē.

Iob. 3.

Sollicitus in
die crastinum

Philip. 2

Ezech. 28.
Esaia. 34

2. Cor. 3.
Psalm. 106
CA. VII.

Leuit. 19

his similia de die crastino possint dici, et à prioribus nostris dicta sint, sensus anagogicus magis placet, & expeditius procedit. Nam iuxta anagogen dies crastinus dies malus & maledictus est, diei praesenti oppositus, diei quem benedixit dominus, de quo in David loquitur spiritus sanctus. Hodie si uocem eius audieritis, cuius meminit apostolus his uerbis. Quapropter sicut dicit spiritus sanctus, Hodie si uocē eius audieritis, nolite obdurare corda uestra. Videte fratres, ne sit in aliquo uestrum cor malum incredulitatis discedendo à deo uiuo, sed adhortamini uosmetipsos per singulos dies, donec hodie cognominatur, dū dicitur, hodie si uocem eius audieritis. Ac deinceps. Et quidē ab operibus ab institutione mundi factis, dixit quodam loco de die septimo sic. Et requieuit deus die septimo ab omnibus operibus suis. Et in isto rursum, si introibunt in requiem meam. Quoniam ergo hiis quibus prioribus annunciatum est, non introibunt propter incredulitatem, iterum determinat diem quandam, hodie dicendo in David, &c. Huic hodierno diei quem benedixit, & in quo requiescit deus, contrarius est dies ille crastinus, scilicet diabolus, siue Mammon, contra quem dixerat supra, nemo potest duobus dominis seruire, non potestis deo seruire & Mammoni. Nam quē alium diem putas esse diē illum, quem maledixit sanctus Iob? Aperuit enim os suū Iob, & maledixit diei suo, et locutus est. Pereat dies in qua natus sum, et nox in qua dictum est, conceptus est homo. Dies ille uertatur in tenebras, non requirit eum deus desuper, & nō sit in recordatione, & nō illustretur lumine, &c. In illo namque die nascitur omnis homo, quia nascitur in peccato, uiuit in peccato, & moritur in peccato, nisi uisitetur à die isto, die hodierno, sancto et benedicto, et ab hoc uisitatus siue illustratus mutet originem, renouet natiuitatem, ut natus in Adam, renascatur in Christo: mortuus peccato, uiuat deo. Dicitur autem dies ille crastinus, ed quod interueniente iniquitate nocte, ab isto die hodierno sit omnino separatus. Porro non uere est, sed dicitur et uideri uult ille deo. Nam reuera nox est. Propterea sanctus ille maledicens, hoc utrunque dixit. Pereat dies in qua natus sum, et nox in qua (dictum est) conceptus est homo. Nunc iam dicendum, quomodo sit uel non sit sollicitus quis in illum diem crastinum, quomodo ille dies sibi metipsum sit sollicitus, et quomodo sufficiat ei malicia eius. Nam haec tria dixit dominus, nolite ergo solliciti esse in crastinum, crastinus enim dies sollicitus erit sibi ipsi, sufficit enim diei ei malicia sua. Sollicitum esse in illum diem crastinum, est seruire Mammoni, seruire cupiditatibus, diligere mundum et ea quae in mundo sunt. Quod iccirco rectè prohibetur, quia sicut profectò nemo potest utrunque praesentem et crastinum diem simul uidere, ita nemo potest mundum simul et deum diligere, deo seruire simul et Mammoni. Quam ob causam? Crastinus enim (inquit) dies sollicitus erit sibi ipsi. Quid est crastinus dies sollicitus erit sibi ipsi? Nimirum diabolus, Mammon, siue princeps huius mundi, nihil deo de sua sollicitudine communicabit, nihil eum deo commune habebit. Et quidem si ita dixisset, sollicitus est sibi ipsi, id est esse uideretur, sed futuro tempore dictum, sollicitus erit, hoc plus habet, quia sempiternitatem innuit diuisionis siue separationis: quia sicut nunc est, ita semper et in aeternum à deo diuisus et separatus erit, et absque ullo sine seorsum queret quae sua sunt non quae sunt dei, nec ulla unquam respectione deo cupiet rursus cōcederari. Unde hoc illi. Unde tanta separationis perseverantia? Ait, Sufficit diei malicia sua. Quomodo uel in quo sufficiat huic tali diei malicia sua? Videlicet in eo ut dicat, nullus ego, deus ego sum, et in cathedra dei sedi et ero similis altissimo, et caetera his similia. Igitur sufficit (ait) diei malicia sua, id est, hoc superbiae uidetur, quod sibi sufficiat. Humilitas autem dicit. Non quod sufficientes simus cogitare aliquid à nobis quasi ex nobis, sed sufficientia nostra ex deo est. Et alibi. Satiabor cum apparuerit gloria tua. Nolite iudicare, ut non iudicemini. In quo enim iudicio iudicaueritis, iudicabimini, et in qua mensura mensi fueritis, remetietur uobis. Non mandatum nouum est hoc, sed mandatum uetus quod ab initio audiimus. Nam per Moysen dixerat hoc idem dominus. Ne oderis fratrem tuum in corde tuo sed publice argue eum, ne habeas super illo peccatum. Denique quod de iudicii odio dominus hic dixerit, nolite iudicare, ut non iudicemini, et caetera quae iam dicta sunt, protinus manifestat, cum dicit per similitudinē huiusmodi. Quid autem uides festucam in oculo fratris tui, et trabem que in oculo tuo est non uides? Aut quomodo dicis fratri tuo sine, etc.